

Divine Inspiration in the 21st Century

This shiur is kindly sponsored by **Susan and Ira Weg** in loving memory of Susan's grandmother, **Faigeh Liba bas Moshe** ע"ה (7 Adar)
And in loving memory of Susan's aunt, **Esther bas Dovid Halevi** ע"ה (7 Adar years later)
And in loving memory of Susan's grandmother **Shosha Hadas bas R'Yaakov** ע"ה (6 Adar)

Nevuah and Ruach Hakodesh

1. Ramban Shmos 28:30

<p>“תמים”, מכחם יהיה לב הכהן “תמים” בידיעת ענין האותיות שהאירו לעיניו. כי כאשר פון בשמות האורים והאירו, חוזר מיד ומכון בשמות התמים. ועודם האותיות מאירות לעיניו, ויבא בלבו שחבורם יהודה יעלה. וזאת מדרגה ממדרגת רוח הקדש, היא למטה מן הנבואה, ולמעלה מבת קול שמשתמשים בה בבית שני לאחר שפסקה הנבואה ופסקו אורים ותמים כמו שהזכירו רבותינו (זמא כ"א.).</p>	<p>(שופטים א', א'), היה הכהן מכון בשמות שהם האורים, “והאירו” לעיניו אותיות יהודה. ויוד מלוי, וענין משמעון, ולמ”ד מלוי, וה”א מאברהם הכתוב שם על דעת רבותינו (זמא ע”ג.). או שהאירה פעם אחרת לנגד עיניו ה”א מיהודה, והנה כאשר האותיות מאירות אל עיני הכהן עדין לא ידע סודן, כי מן האותיות אשר סדרו מהן יהודה יעלה היה אפשר להעשות מהם “הויהד עליה”, או “היעל יהודה”, ותבות אחרות רבות מאד, אבל היו שם שמות הקדש אחרים הנקראים</p>	<p>והנה משה לקח כתב האורים והתמים והניחם שם בחשן המשפט אחרי שהלביש את אהרן האפוד והחשן, כמו שאמר ויתן עליו את האפוד ויתגר אתו בחשב האפוד, וישם עליו את החשן ויתן אל החשן את האורים ואת התמים (ויקרא ח', ז"ח.). כי לאחר כן נתנם בין כפלי החשן. והענין הוא, כי היו שמות קדושים, מכחם אירו האותיות מאבני החשן אל עיני הכהן השואל במשפטם (במדבר כ"ז, כ"א.). והמשל, כי כאשר שאלו מי יעלה לנו אל הכנעני בתחלה להלחם</p>
---	--	---

2. Meeri, Introduction to Tehillim

ההפרש שבין הנבואה ורוח הקודש הוא, שהנבואה לא תבוא רק לשלם מעיקר יצירתו בהכנתו בשני הכוחות הצריכים אליה, והם המדמה והשכלי, ושיהיה האיש עד תכלית שלמות החכמה כמה שאפשר לשכל להשיגה. ובעת הנבואה בהקיץ יתבטלו ברוב הנביאים הכוחות ההרגשיות, ויראה דמיונו לפעמים כאילו איש מדבר עמו, או ישמע קול מדבר דמיונות יבין מתוכם המכוון בנבואתו. זאת המדרגה חלוקה בנביאים גם כן, ויתעלו בה אחד על חברו ברכ או במעט לפי מה שהם, וכל שכן שנבואת משה רבנו ע"ה אינה ממין שאר הנבואות, אבל חלוקה מכולן וגבוהה עליהם בהרבה עניינים. אבל רוח הקדש הוא מדרגה למטה מהנבואה, והוא שאדם השלם בהתעסקו בדברים האלקיים תעוררהו רוח אלקים ותופיע על לשונו שבח והודאה או דברי שכל ומוסרים.

3. Chazon Ish, Letters I:15

משרשי האמונה שכל הנאמר בגמ' בין במשנה ובין בגמ' בין בהלכה ובין באגדה, הם הם הדברים שנתגלו לנו ע"י כח נבואי שהוא כח נשיקה של השכל הנאצל, עם השכל המורכב בגוף, בזמן שהנבואה היתה חזון נמצא, רוח הקדש הוא שפע מהשכל הנאצל על השכל המורכב, אבל יש הבדל יסודי בין נבואה לרוה"ק, נבואה, אין השכל המורכב של האדם משתתף בה, אלא אחרי התנאים הסגוליים שנתעלה בהם עד שזכה לזוהר נבואי, אפשר לו להיות לכלי קולט דעת... מבלי עיון ועמל שכלי, אבל רוה"ק היא יגיעת העיון ברב עמל ובמשנה מרץ, עד שמתוסף בו דעת ותבונה בלתי טבעי.

Ruach Hadodesh Today?

4. Talmud Bavli, Sotah 48b

עגלה ערופה פרק תשיעי סוטה

מח:

מאלד והרי הוא כמחזור שכשקילום פוסק הוא הולך מלמטה למעלה והרי אמרין במדות^ט: הצפחה. ברשק"א בלע"ז שהן ענות (ד) ונכנסת השעה עם הדגש: שמויפין בו. מתוך שהוא טוב ועב מערפין צ מיס ויין ואין נכוח ט: שמויפין. שקרניס והולכי רמל: שטאמינים בהקדוש ברוך הוא. לומר ממוס לני הדור מנה ולדקה ולהולאת שבחות ומיס טומס^ט: שיתבוו שולחנם אעתיד אבא. שאין מקבלין שבר שלם והרי משמע כי מי צ ליום הבא את הנדיקים:

מתים ויבא משיח בן דוד אלא אמר רב נחמן בר יצחק מאן נביאים הראשונים לאפוקי מחגי זכריה ומלאכי דאחרונים נינהו דת"ר משמותו^ט חגי זכריה ומלאכי נסתלקה רוח הקודש מישראל ואע"פ כן היו משתמשים בבת קול שפעם אחת היו מסובין בעליית בית גוריא ביריחו נתנה עליהן בת קול מן השמים ואמרה יש בכם אדם אחד שראוי שתשרה שכונה עליו אלא שאין דורו ראוי לכך נתנו עיניהם בהלל הזקן וכשמת הספידוהו הי חסיד הי עניו תלמידו של עזרא ושוב פעם אחרת היו מסובין בעלייה

כל ימי המקדש ראשון היו: דתניא. חגי זכריה ומלאכי נקראו אמרונים: שמעון וישמעאל. רבן שמעון שהיה נשיא ורבי ישמעאל בן אלישע (ג) כהן גדול שהרגתה מלכות יון^ט: אחרבא. שעמדין ליהרג במרכ: אקטלא. לשאר מימות כגון רבי עקיבא שסרקו נשרו במסמיקות פסיות של ברזל כדאמר בגמרא (טז טז): ור' חנניה בן חרמיון שנשרף ורבי יהודה בן בבא בלוגיאות של ברזל כדאמר בגמרא (טז טז): שאין כוספידיו ע"י הרוגי טאבות. מאימם המלך לפיכך

Rather, Rav Nahman bar Yitzhak said: Who are the early prophets, with regard to whom it states that use of the *Urim VeTummim* ceased immediately after their death? This term early prophets serves to exclude Haggai, Zechariah, and Malachi, who are the latter prophets. The *Urim VeTummim* was used throughout the First Temple period, up to, but not including, their time. As the Sages taught in a *baraita* (*Tosefta* 13:3): From the time when Haggai, Zechariah, and Malachi died the Divine Spirit departed from the Jewish people, as these three were considered to be the last prophets. And even after the *Urim VeTummim* ceased to exist, they would nevertheless still make use of a Divine Voice to receive instructions from Above, even after this time.

For on one occasion the Sages were reclining in the upper story of the house of Gurya in Jericho. A Divine Voice from Heaven was issued to them, and it said: There is one person among you for whom it is fitting that the Divine Presence should rest upon him as a prophet, but his generation is not fit for it; they do not deserve to have a prophet among them. The Sages present directed their gaze to Hillel the Elder. And when he died, they eulogized him in the following manner: Alas pious one, alas humble one, student of Ezra.

הדר פרק ששי עירובין

סד:

שכוון רבן גמליאל ברוח הקדש. אע"פ שהיה שם זה רגיל בלומות כדאמרין בפרק שני למכות (דף י"א.) תמן אמרין שכל נסיב מבגאי גזר מכל מקום תשיב ליה כוונה ברוב הקדש והיה דסוף יצמות (דף קכ"ג) שאמר ליה יפה כוונת שאריה שמי כך קורין אותי בעירי לא שכוון אותו האיש ברוב הקדש שלא קראו אריה אלא על שם כחו:

שהולכין אחר רוב עברי דרבים. כדפירש בקונטרס מדלא שרי ליה לרי אלעאי למכליניהו דאחזקיניהו במזקת פתן של נכרים שרוב עובדי דרבים נכרים הם דאם היינו חולין בשל ישראל היה מותר אף על פי שאחר הפסח היה בסמוך דבישראל יש לומר דאחר הפסח נעשה:

בע"ז בנכסי אשתו. בעי למיעבד בהו מלוה דמילתא דתווהו בה אינשי נמי היא ושלטא בהו עינא דישא: אפילו כותב בהו תפילין. נמי מיקיימו בדיה: מאי קראה. דעל ידי דעבד בהו מלוה מיקיימי בדיה דכתיב ודבר ישראל וגו' והחזמתי לשון הקדש * ועל ידי כך נשמעת תפלתם ונפלו בידם: ושינה ב"ר שהוא. או זו או זו: ניבפ"ל לו רבי א"שאי. נתקרב אלל הנכרי: מבגאי שמי. כך שמי: אין מעבירין על האובד"ן. המנא אולקין בדרך אינו רשאי לעטר מעליהן ולהניחן שם: שהולכין אחרי רוב עובדי דרבים. מדלא שרא ליה לרי אלעאי למכליניהו דאחזקיניהו במזקת פתן של נכרים שרוב עובדי דרבים נכרים הם דאם היינו חולין בשל ישראל היה מותר אף על פי שאחר הפסח היה בסמוך דבישראל יש לומר דאחר הפסח נעשה:

מעשה בר"ג שהיה רוכב על החמור והיה מהלך מעכו לכויב והיה רבי אילעאי מהלך אחריו מצא גלוסקין בדרך אמר לו אילעאי טול גלוסקין מן הדרך מצא נכרי אחד אמר לו מבגאי טול גלוסקין הללו מאילעאי ניטפל לו ר' אילעאי אמר לו מהיכן אתה אמר לו מעיירות של בורגנן ומה שמך? מבגאי שמני כולם הכיך רבן גמליאל מעולם אמר לו לאו באותה שעה למדנו שכיוון רבן גמליאל ברוח הקדש ושלושה דברים למדנו באותה

The Gemara poses a question: **Does walking a path of only a mil dispel the effects of wine? Wasn't it taught in a baraita: There was an incident involving Rabban Gamliel, who was riding a donkey and traveling from Akko to Keziv, and his student Rabbi Elai was walking behind him. Rabban Gamliel found some fine loaves of bread on the road, and he said to his student: Elai, take the loaves from the road.** Further along the way, Rabban Gamliel encountered a certain gentile and said to him: **Mavgai, take these loaves from Elai.**

Elai joined the gentile and said to him: Where are you from? He said to him: From the nearby towns of guardsmen. He asked: **And what is your name?** The gentile replied: **My name is Mavgai.** He then inquired: **Has Rabban Gamliel ever met you before,** seeing as he knows your name? He said to him: **No.**

The Gemara interrupts the story in order to comment: **At that time we learned that Rabban Gamliel divined the gentile's name by way of divine inspiration that rested upon him.**

Resolutions

6. Talmud Bavli, Bava Basra 12a-b

יב.

השותפין פרק ראשון בבא בתרא

וורעא ובהדורין. פירוש ציח חרשם
יום ושפיר הו' יומא לזרעא דכשיצא
לזרעה חורש ונחזירנו עוד משך
המחרישה על הקרקע חורע וזה
צדדור: וא' בעית איפא יוסא
חורשא. ודקאמרת לא הו' חרי יומי
כרנא כרנא יומא ופלגא והדר חני
וכריצ עד דשלים יומא:

דוולא. פרי"ח ארץ שמסקין אותה
דלי"ל לכל אחד ארץ

שדולין לה יום אחד וקשה לרי"ד דא"כ
הוה ליה (י) למיתני בצנל מאי דנעני
באיך ע"כ נראה כפ"ה: א"ר יופי
אין א"ו א"א דברי נביאות. לא לשבח

קאמר אלא כלומר שאומר בלא טעם דמי האי גוונא בסוף (ב) (אלו) מומין
(מגרות דף מה. וס' ד"ה ע"ו) גבי יתרת שאין בה יסודין מטמא
צמגע וצמשא אכל לא צאהל וקאמר עשו דבריהן דברי נביאות מה
נשך אי אבר הוא ליטמא צאהל ואי לא אבר הוא לא ליטמא כלל וכן
י"ל בסוף פ' כיצד מעבדין (עירובין דף ט. וס' ד"ה א"ן): אמר חכם
א"ו נביא הוא. וא"ת כפ' בן סורר (פסחים דף ע"ה) דקאמר משחרב
צמ"ק ניטל טעם צ"ה וניתן לעוברי עברה תקשי ליה נמי אטו קודם
צמ"ק ניטל טעם צ"ה ומעוברי עברה לא ניטלה ולא חש להקשות בכל מקום: [וע"כ חו"י גיטין עב ד"ה ומשום אר]:

כי היכי דרפיק גברא ביומא אמר רבי אבדימי
דמן חיפה מיום שחרב בית המקדש ניטלה
נבואה מן הנביאים וניתנה לחכמים אמו חכם
לאו נביא הוא הכי קאמר אע"פ שניטלה מן
הנביאים מן החכמים לא ניטלה אמר אמימר
• וחכם עדיף מנביא • שנאמר • ונביא לבב
הכמה מי נתלה במו הו' אומר קטן נתלה
בגדול אמר אב"י חדע דאמר גברא רבה
מילת' ומתאמר' משמיה דגברא רבה אחרינא
כוותי' אמר רבא ומואי קרשיא ודילמא תרוייהו
בני חד מזלא נינהו אלא אמר רבא חדע
ראמר גברא רבה מילתא ומתאמרא
משמיה

קרי אולי' דרפיק. עורר: ניטלה נבואה בוי. משום דאמר ליה לעיל אין
אלו אלא דברי נביאות שקרא דברי חכמים נבואה נקט לה להא מילתא:
אמו חכם א"ו נביא הוא. וכי אין חכם ראוי להיות נביא דקאמר מר ניטלה
מן הנביאים וניתנה לחכמים מכלל דמעיקרא לא היתה נבואה לחכמים:
הכי קאמר אע"פ שניטלה מן הנביאים. שאינם חכמים מן חכמים לא
ניטלה (ד) ונביאים יש להן ¹⁹ לבב חכמה: חדע. שלא ניטלה מן חכמים:
משמיה

ומני בשעת הזרע אחת קודם לזרעה
ואחת לאחר הזרעה" לכסות הזרעי'
ואי בעית אימא יומא זרעא ודקאמר'
חרי יומי כרנא לא הו' צדדורי עסקינן
שיש טורח גדול בשעה הניר יומא
זרעא הו' חרי יומי כרנא ולשון זה
הגון: דוולא. אס יש להן צור שממנו
משקין שדה: בי ד"ו יומא. עד שיהא
צו כדי להשקות שדה כדי פעולת יום
לזה וכדי פעולת יום לזה משום שכר
פועל: פרידיפא. כרס: ג' קבין.
לכל אחד לפי חשבון פלמים כחצר
המשקין: אין א"ו א"א דברי נביאות.
בלא טעם: אצייתא. כל י"ב גפנים

שנתרצ לא הוה ליה טעם צ"ה לעוברי עברה הא מפיך ליה מדכחיז מים גטמים ימתקו (משלי ט)
כדמשי הכא ניטל טעם צ"ה ומעוברי עברה לא ניטלה ולא חש להקשות בכל מקום: [וע"כ חו"י גיטין עב ד"ה ומשום אר]:

In connection with Rabbi Yosei's statement that Sumakhos's words are nothing but words of prophecy, the Gemara reports that **Rabbi Avdimi from Haifa says: From the day that the Temple was destroyed prophecy was taken from the prophets and given to the Sages.** The Gemara expresses astonishment: **Is that to say that a Sage is not fit to be a prophet?** Rabbi Avdimi seems to say that these are two distinct categories of people. The Gemara explains: **This is what Rabbi Avdimi is saying: Even though prophecy was taken from the prophets, it was not taken from the Sages.**

Ameimar said: And a Sage is greater than a prophet, as it is stated: "And a prophet has a heart of wisdom" (Psalms 90:12), i.e., he is wise. When comparisons are drawn, **who is compared to whom? You must say that the lesser is compared to the greater.** Here too, prophecy is compared to wisdom, thus indicating that wisdom is greater than prophecy.

יב:

השותפין פרק ראשון בבא בתרא

משמיה דרבי עקיבא כוותיה. וליכא למימר בני חד מולא נינהו שהרי ר"ע חכס ממנו הרבה: וְאִם מַעֲמַא קִאֲמַר. במילתיה וכיון דאמר טעמא אין זה כסומא שמכוון לירד בלחצה במקרה בעלמא אלא סברת הלז היא הנאה לו מנצחה וזכה להסכים להלכה למשה מסיני: בדיחאקא. שוק רשות הרבים: דמליך. ^א השתא במתא מתסילא שעמיד ^ב להיות ראש הישיבה עכשיו: מביימי חתיים. כשחוסם בליגרת תותם שמו טבומי: קייפא ^א ששתא. מול: שדרו זוגא דרבנן לגביה. דמר בר רב אשי: ^אאימלוכי ביה. ליטול ענה ורשות להמליך את רב אחא: פתח ותנא. דרשא ונעשה ראש הישיבה: כל המריעין ^א בוי. כלומר הואיל ונדחה

כל המריעין ^א לא במהרה מטיבין ^א. ובשליה מרובה (ביק 97 פ: ושם ד"ה לעולם) דקאמר רב אחא גופיה לעולם אין מטיבין לו איכא למימר דמתחלי אמר לא במהרה מטיבין שהיה מלפיה שיחזרוהו לגדולתו וכשראה שלא החזירוהו שוב אמר לעולם אין מטיבין לו: חלק בכור וחלק פשוט יהיבין ליה אחד מצרא. כדנפקא לן ביש נוחלין (לקמן 97 קמ:). מדכתיב פי שנים מקיש חלק צמורה לחלק פשוט: **אמריצא דבי נשי**. אית דגרס בתר הכי אמרי אחותא א"כ צי נשיה היינו חמיו ולא היו לחמיו צניס כי אס צנות. ואית דגרס ^א אמרי אחי א"כ צי נשיה היינו אבו [ועי' חס' שמת כג: ד"ה די נשא]: כגון זה כופין על פדת סדום. תימה

משמיה דר' עקיבא בר יוסף כוותיה אמר רב אשי ומאי קושיא דלמא להא מילתא בר מזליה הוא אלא אמר רב אשי תדע דאמר גברא רבה מילתא ומתאמרא הלכה למשה מסיני כוותיה ^א דלמא כסומא בארובה ולא טעם ^א יהיב. א"ר יוחנן מיום שחרב בית המקדש ניטלה נבואה מן הנביאים וניתנה לשוטים ולתינוקות לשוטים מאי היא כי היא

Rabbi Yoḥanan said: From the day that the Temple was destroyed, prophecy was taken from the prophets and given to imbeciles and children.

7. Ramban, ad loc.

דאמרי' התם מנא לן ממשה, ואילו משה לא פסק ממנו נבואתו. וזהו לשון משרה. ואע"ג דמיתתי נמי עשיר מיונה, נביא בלא הפסק היה ולא נשתלח אלא לניגוה. ואין דעתי נוחה. אלא הכי קאמר אע"פ שניטלה נבואת הנביאים שהוא המראה והחזון, נבואת החכמים שהיא בדרך החכמה לא ניטלה אלא יודעים האמת ברוח הקודש שבקרבם (סדר הדברים כאן תוקן ע"פ כת"י).

דף יב ע"א. הא דאמרי' מיום שחרב בית המקדש אע"פ שניטלה נבואה מן הנביאים מן החכמים לא ניטלה. פרשי' ז"ל אע"פ שניטלה מן הנביאים שאינן חכמים. ויש להשיב בה דהא אמרי' במסכת נדרים (לח, ה) אין הקב"ה משרה שכיתו אלא על חכם גבור ועשיר. ויש שהשיבו שאין הקב"ה משרה שכיתו בלא הפסק אלא על חכם, אבל נביא של שליחות, כגון נבואת יונה בן אמיטי בשליחות ניגוה שהוא לפי שעה, משרה הוא שכיתו אף על החסידים שאינם חכמים.

Examples in History

Ohr Hachaim HaKadosh

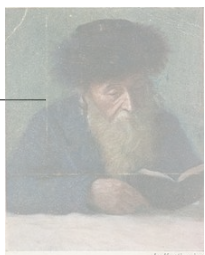
8. Divrei Chaim, YD II:105

ורבן בעל אור החיים נשצג"מ צודאי חיבר ספרו ברות הקודש אך לא הוא לצדו רק כל מחבר אפילו בדורינו אם הוא ראוי לכך חיבר ספרו ברות הקודש היינו שהסכים בחכמתו לאמתו של תורה כמו שאמרו בש"ס על ר' אציתר וכן כתב החומים לדינא [צק"טור ח"כ סי' קכ"ג וקכ"ד] שאין לומר קים לי נגד השולחן ערוך משום שכתבו דצריהם ברות הקודש ע"ש:

ורבן המלמד המכחיש רוח קדשו של איה"ס הוא אפיקורס ^א שאינו מאמין בגדולי הדור שהעידו עליו שהי' ראוי לרות הקודש והמלמד הזה כבר בעיקר רוח הקודש וליגע על דברי הש"ס צבא צמרא הנ"ל ויפה עשימם שלא עזבתם את צניכס צידו ויישר כוחכם צוה:

ובזה שאמרו [סוטה מ"ח ע"ב] דמימות הנביאים ניטלה רוח הקודש היינו רוח דנבואה אבל רוח הקודש דחכמה ולהסכים צשכלו עם הלכה למשה מסיני או כר' אציתר זה לא בטלה ולא יכחיש זה רק אפיקורס:

ובזה שכתבתם זשוצות מגדולי דורינו שצטל לגמרי רוח הקודש לא אלאמין שילא זה מפי רבותינו שיחי' ומי יודע מה שכתב להם המתעה הנצל הזה אבל האמת עד לדרכו שגם צזמנינו יש לחכמי האמת שאינם נוטים אחרי החומר יש להם רוח הקודש וכמבואר צמורה [שם פרק ל"ו] וצמנצ"ן ו"ל צהדיא:

אך שבר מלמדות לא אוכל לפסוק שלא צפני בעל דין בלא ראות מעשי הנהגתו כי אולי משגה הוא צוה וצוה R מוכלו לכמוך על מורה שיש צקהילמכס שיה' והי' שלום:

Rommel's Advance and the Ohr Hachaim

9. Ohr Hachaim, ad loc.

עד רמז במאמר דרך כוכב מיעקב על משיח בן דוד הרמז בכוכב כנזכר, ואומרו וקם שבט מישראל ירמוז על משיח בן אפרים, והכוונה בזה כי אם ישראל יהיו בגדר שיהיו נקראים יעקב לא יאיר להם אלא משיח בן דוד אבל משיח בן אפרים ימות במלחמה ראשונה שיהרגנו רומילוס **כאומרם ז"ל (סוכה נב.)**, אבל אם ישראל יהיו כולן צדיקים שבשם ישראל יתכנו אז אפילו אותו שבט שהוא משיח הבא מאפרים וקם פירוש תהיה לו תקומה לפני אויביו ולא יהרגנו רומילוס. ותמצא שציוו גדולי ישראל (ע"ח שער העמידה) לכיין בתפלתנו כשאנו אומרים לישועתך קוינו וגו' לבקש רחמים על משיח בן אפרים שלא יהיה נהרג במלחמה:

10. Excerpt from “The Rabbi of 84th Street: The Extraordinary Life of Haskel Besser”

So, with Rommel poised at Palestine's doorstep and no conceivable protection for the population, thousands of religious Jews turned to the only power they knew. They turned to G-d and fervent prayer - one that seemed to come from their souls.

A fast day on the yahrtzeit was declared by the rebbes. Upwards of twenty thousand people went to pray at this man's grave. Beryl Ludmir accompanied the Husiatiner Rebbe to the grave, and while the rebbe prayed, Beryl noticed that he seemed to fix his eyes on the words chiseled on the gravestone.

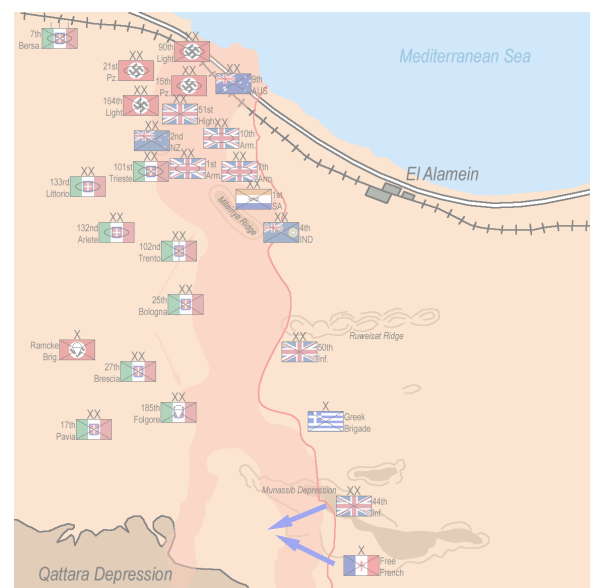
... While the Germans were threatening to enter Palestine, Rav Nachum Mordechai of Chortkov traveled to Teveryah and davened for forty consecutive days at the tomb of Rabbi Meir Baal HaNeis and, when he returned to Yerushalayim, he joyfully told his followers, “Have no fear! Soon the Nazi tyrant will fall and never rise again!”

The Rebbe's cousin, Rav Yisroel of Husiyatin, had predicted the same thing after having been mispallel at the grave of the Ohr Hachaim Hakadosh.

On October 23, 5703/1942, the famous Battle of El-Alamein began, lasting until November 3. About 200,000 men and 1,000 tanks under British

General Bernard Montgomery's command set out against Rommel's approximately 100,000 men and 500 tanks. Rommel's chief advantage was an extensive minefield, known as the Devil's Garden, containing about half-a-million mines to protect his lines. On that day, Montgomery issued a special Order of the Day to the Eighth Army: “Let us pray that the L-rd, mighty in battle, will give us the victory!”

Erwin Rommel

Battle of El-Alamein, October 1942

Rabbi Ya'akov Trump

7 of 10

The Jordanian Tractor Driver

How Far Does it Go?

11. Responsa Rashba I:548

הרשב"א

חלק א - סימן תקמח

שו"ת

ותיבה ועל עלה אחד של נייר מן הספר ההוא פירוש שמי ידות של ניר, גם שלא לי זכרון חמשים פרקים.

ודברים אלו נסתפקו בעיני ונלצי הרבה מאד, ואמנם טרם אגיד לכם ספקתי בזה אשיב אתכם דבר על אשר ראיתי בכחכם כי עמד לפניכם איש אחד ואמר שהיה שלוחי שלחתי ולא ציחיו ולא עלתה על לבי ואיני יודע מי הוא, וכבר למדו הרמאיץ אומנות מכוערת זו למנוח תן או לרמאות על פתחי לחם, ואחס אל תאמינו בכל היוצא בזה עלי עד שיראו חמימתי המכירים אותה.

...

זה אשר כתבתי לקהלות אשר שאלוני על דברת נביא אוילא שמועות ינהלנו ומגידים בעלטה דברים מכוסים מן הלבו ומן השכל בתמהון לבב יעמידונו. הנה עמדתי על כחכם הנכבד, גם קודם בא ספרכם הגיע איש נושא אלי כתב מאת ר' אברהם הסופר אבי האיש ההוא ר' ניסים מספר מקרהו, ואמר כי זה ד' שנים החל רות ה' לפעמו פעם צהקיץ פעם בחלומו ומלאך דובר בו ואת שמו הגיד לו וכי כתב לו ספר כ"ג ידות של נייר וקרא אותו פלאות החכמה. ועוד התחיל לכתוב לו פירוש ארוך על כל תיבה

וישראל נחלי דת האמת בני יעקב איש אמת כלו זרע
אמת נוח להם לטובל עול גלות ומה שיגיעם
מהאמין בדבר עד שיחקרו חקירה רבה חקירה אחר חקירה
להסיר כל סייג מהדברים הנאמרים להם ואפילו במה שיראה
להם שהוא אמת ומופת. והעד הנאמן צאהצת עם אלהי
אברהם דרך האמת ולהרחיקם אף המקופק, ענין משה עם
ישראל שהיו פרוכי עבודה קשה ונטוה משה לבשרם ועם כל
זה אמר¹⁸ הן לא יאמינו לי והוצרך לכמה אותות, וזה אות
אמת על עמנו עם ה' שלא להתפתות בדבר עד עמדם על
האמת בחקירה רבה חקירה גמורה.

סוף דבר לצי ולב כל חכם לב כמוכס כמוהם נבון צענין זה
סתרו לדעת מה ולא יכלנו, אם האמת כמו שמעדין
עליו שלא למד ושלא שמש שום חכם. ואחרי המבוכה הזאת
אני אומר כי היה הענין הזה לריך חקירה גדולה חקירת
חכמים ואנשי מדע צעמינו צישוב דעתו צמעשיו והנהגתו מן
או ועתה¹⁵ שאין הנבואה ורוח הקדש שורין אלא צאדם כשר
וחסיד ויש לו מעלות המדות ומעלות שכליות כנביאי האמת,
ואי אפשר שלא תגלה חקירתם עיקר הענין כולו או מקצתו,
ולנסותו אם יצאו כל דבריו או יפול מכל דבריו אפילו כחוט
השערה. ועם כל זה עדיין אולי, כי הנביאים אשר היו לפינו
כבר נודע מענינם עם שאר חכמים שהיו צדורם ומתפארים
בהם¹⁶ או יותר מהם צנבואה עד שהיו המלכים והשרים
נפתים אחריהם, ולא הספיקה חקירת נביאי האמת להוציא
מלב העם מה שציירו בלבם האנשים ההם, עד שהוצרך הנביא
לחקירת קיום מה שהיו מצטיחים עליו כאמרו¹⁷ הנביאים
אשר היו לפני ולפניך וגו' צבא דבר הנביא יודע הנביא אשר
שלמו ה' צאמת. וכן עשו רבני צרפת ואשכנז לאותו צקולוניא
ומתוך חקירתם נודע להם מה שנודע צאמת. גם היום צצרפת
יש אחד לפי מה שהעידו לנו עליו ולעתים אומר דברים
עמידים ומקצתם צאים והרבנים תקנו מה שתקנו צנהגת
העם עמו לפי מה ששמעתי.

Example: Shabtai Tsvi

My Jewish Learning¹

Shabbetai Zevi was said to be born on the 9th of Av in 1626, to a wealthy family of merchants in Smyrna (now Izmir, Turkey). He received a thorough Talmudic education and, still in his teens, was ordained as a hakham – a member of the rabbinic elite. However, Shabbetai Zevi was interested less in Talmud than in Jewish mysticism. Starting in his late teens he studied kabbalah, attracting a group of followers whom he initiated into the secrets of the mystical tradition.

Shabbetai Zevi battled with what might now be diagnosed as severe bipolar disorder. He understood his condition in religious terms, experiencing his manic phases as moments of “illumination” and his times of depression as periods of “fall,” when God’s face was hidden from him. While at times of depression he became a semi-recluse, when “illuminated” he felt compelled to contravene Jewish law, perform bizarre rituals (ma’asim zari or strange acts), and publicly pronounce the proscribed name of God.

In 1648, Shabbetai Zevi declared himself to be the messiah but did not make much of an impression on the Smyrna community which had become accustomed to his eccentricities. Nonetheless, the rabbis banished him from his hometown, and he spent much of the 1650s traveling through Greece and Turkey. He was eventually expelled from the Jewish communities in Salonika and Constantinople (now Istanbul) for violating the commandments and performing blasphemous acts.

¹ <https://www.myjewishlearning.com/article/shabbetai-zevi/>

Ruach Hakodesh

12. Bereishis 25:21

כא וַיַּעֲתֶר יִצְחָק לַה' לְנִכְחַ אִשְׁתּוֹ,
כִּי עֲקָרָה הוּא; וַיַּעֲתֶר לוֹ ה', וַתֵּהָרֵם
רֵבֶקָה אִשְׁתּוֹ.

21 And Isaac entreated the LORD for his wife, because she was barren; and the LORD let Himself be entreated of him, and Rebekah his wife conceived.

וַיַּעֲתֶר לוֹ יְיָ-ה-וָה

6-10-70-400-200

30-6

10-5-6-5

Jewish Virtual Library²

Rabbi Yosef Chaim Sonnenfeld was born in Slovakia, Romania in 1849. Later, he moved to Palestine.

Rabbi Sonnenfeld is renowned as one of the foremost leaders of "the "old Yishuv" in Jerusalem. Such a term is often used to refer to those Jews who lived in Eretz Israel prior to the Zionist movement. Sonnenfeld was very instrumental in establishing a variety of schools and orphanages throughout the land, as to strengthen the Zionist cause. Apart from numerous other rabbinical leaders, Sonnenfeld was not only known by the Jewish community as a dynamic rabbinical leader who worked as a moderate for peace between the Jews and Arabs, but he was also greatly revered by the Arab community as an individual who strove for peace. It is recorded that whenever the saintly Rabbi Joseph Chaim Sonnenfeld used to walk from his home to the synagogue or house of study in Jerusalem, the Arabs in the market would rise as he walked by. They could sense that there was something special about him!

Rabbi Sonnenfeld also preached for the separation of the Orthodox and non-Orthodox communities, and became the first rabbi of the Separtist Orthodox community in Jerusalem. At the same time, he was a strong supporter of the resettlement of Eretz Israel and the use of Hebrew as the official language.

Some of his more widely know scholarly works include responsa on the Shulchan Aruch, as well as on the Talmud.

<https://www.jewishvirtuallibrary.org/rabbi-joseph-chaim-sonnenfeld> ²